

Farní měsíčník

Duben 2026 ● číslo 4 ● 31. ročník

Zpravodaj Římskokatolické farnosti sv. Václava ● Brumov-Bylnice ● Sv. Štěpán ● Sidonie

„V tichu velikonočního rána se rodí naděje, která překonává každou temnotu – světlo vzkříšení nám připomíná, že láska je silnější než smrt.“

Koncem zimy a začátkem jara člověk prožívá určitou sklíčenost způsobenou **uvědoměním si vlastní ohraničenosti**. V zimě nemůžeme realizovat své plány tak, jak bychom chtěli. Jsme z toho mrzutí a navíc jsme nejednou i řádně promrzli. To spolu s jinými faktory vyústí do stavu jakési nevrlosti, kterou nazýváme jarní únavou.

Tato scénérie našich pocitů je dobrým východiskem uvědomit si **naš duchovní stav**.

Matka Církve do té doby již tradičně klade **Dobu postní**, která začíná na Popeleční středu. Vede tak své děti k tomu, aby vyznaly, že jsou hříšné – *Pamatuj, že jsi prach a v prach se navrátíš*. Nejde tu jen o psychologické konstatování své omylnosti, ale o konkrétní vyznání: **Bože, zradil jsem Tě a zneužil bližního** – *Smiluj se Pane, neboť jsme zhřešili*. Vyjadřuje to fialová barva smutku a pokání.

Člověk tak touží po **radikální obrodě své bytosti** a ví, že sám toho není schopen – *Čiňte pokání a věřte evangeliu!* Zde přichází s pomocí nebe. **Boží Syn bere na sebe náš hřích**, a nechá se jím zničit – umučit a ukřižovat, **neboť nás ne-smírně miluje**. Tuto skutečnost jako věřící v Krista nově prožíváme ve Svatém týdnu, který je vyvrcholením čtyřicetiden-

ní přípravy. Jak říká Písmo: *Z toho jsme poznali Lásku, že Kristus za nás položil svůj život*. Při bohoslužbě to vyjadřuje červená barva obětavé lásky.

Slavením umučení Páně na Velký pátek začíná Velikonoční třídenní. Spolu s Kristem **umírá a je pohřben i tzv. „starý člověk“** žijící jen pro naplňování své žádostivosti, to prožíváme na Bílou sobotu. Ve svatou noc slavíme **slavný Kristův přechod ze smrti k novému životu**. Toto tajemství zmrtvýchvstání Páně je **zárukou znovuzrození každého člověka**, který uvěří Kristu. Stane se tak bytostí, která **celým svým životem opětuje lásku Milujícímu Bohu**. Vyjadřuje to spanilá bílá barva symbolizující bytost, která dovoluje Nejvyššímu, aby na ní tkal zlatem záře své chvály.

Kristovo vítězství nad smrtí a ďáblem velmi důmyslně znázornil malíř Fra Angelico ve svých nástěnných malbách *Kristův příchod do předpekli* ve chrámu sv. Marka ve Florencii následujícím způsobem: Do skalní jeskyně vedou železné dveře. Tyto ze stěží vyvráceny leží na zemi a pod nimi ďábelská postava. Do jeskyně přichází Spasitel s vítězným praporem. Vznáší se na oblaku a podává Abrahamovi svou pravičici. Mezi vězni, kteří všichni mají svatozář kolem hlavy a **s velikou radostí a uctivostí kráčí vstříc Spasiteli**, lze jasně poznat Adama a Evu, kteří všem předcházejí, pak Mojžíše a Davida. Přemožení ďábelové bezmocně ustupují a skrývají se ve skalních rozsedlinách, odkud činí rozličné úšklebky, jelikož ve střetu s takovýmto vysvobozením nejsou v stavu udržet své panství. **Kristus neohroženě přichází, aby své drahé čili všechny lidi vysvobodil**. Kristův příchod do předpekli může být přirovnán vjezdu vítězného krále do dobyté pevnosti, kde jeho druhové byli v zajetí a dočkali se toužebně očekávaného vysvobození.

Slavení Tajemství zmrtvýchvstání Pána provází i **příroda, která ze zimního spánku smrti přechází k jarnímu znovuzrození**.

Toto znovuzrození přijetím Boží milosti přeji všem čtenářům Farního měsíčníku slovy: *Ať je zmrtvýchvstálý Pán zdrojem radosti, pokoje a síly v celém Tvém životě!*

P. Emil Gallo

DUCHOVNÍ SLOVO

VELIKONOČNÍ POSELSTVÍ PRO KAŽDÉHO

Milí přátelé, prožíváme největší křesťanské svátky – Velikonoce. Jsou připomínkou života a smrti, světla a tmy, vítězství dobra nad zlem. Ale jaké je jejich skutečné poselství? Odpověď je jednoduchá, ale jasná. Je to velká touha člověka po zachráně. V každém člověku je touha po životě věčném a právě zmrtvýchvstálý Ježíš nám ukazuje cestu k životu věčnému.

O Vánocích přichází Bůh do našich domovů, světa a věcí, které dobře známe. S Velikonocemi je to ale jinak – tady Bůh

nevstoupil do našeho života, ale prolomil jeho hranice do nového prostoru na druhé straně smrti. Teď už nejde za námi, ale jde před námi, jako světlo světa, aby nám dodal odvahy jej následovat.

Kristův kříž nás vyzývá k tomu, abychom se nechali nakazit jeho láskou, učí nás, abychom se na druhé dívali vždy s milosrdenstvím, zvláště na ty, kdo trpí, kdo potřebují pomoc, kdo čekají na pouhé slovo, na lidské gesto.

Přinášejme na Kristův kříž naše radosti, naše trápení, naše neúspěchy. Nalezneme otevřené srdce, které nás chápe, které nám odpouští, miluje nás a žádá nás, abychom stejnou láskou vnášeli do našeho života a do našich domovů.

Vždyť právě velikonoční svátky jsou poselstvím združňujícím základní pravdy: Život je silnější než smrt, dobro je silnější než zlo a láska je silnější než nenávisť. A Velikonoce říkají ještě něco: nejen Boží láska, která se zjevila v Ježíši, je silnější než smrt. Také naše pravá lidská láska, ta mezi otcem a synem, mezi mužem a ženou, mezi dětmi a rodiči, je silnější než smrt... Láska se smrtí neobrátil v prach. Gabriel Marcel, francouzský křesťanský filosof, jednou řekl: „Milovat znamená říci druhému: ty nezemřeš.“ To, co nyní z lásky prožívám, mou lásku k tobě a tvou ke mně, smrti nevyhasne, nýbrž ji přetrvává. To je ono útěšné poselství, které slavíme na Velikonoce.

Dovolte mi, abych svá slova ukončil modlitbou sv. Františka z Assisi: „Pane, udělej ze mne nástroj svého pokoje; abych přinášel lásku, kde je nenávisť; odpouštění, kde je urážka; jednotu, kde je nesvornost; víru, kde je pochybnost; pravdu, kde je blud; naději, kde je zoufalství; radost, kde je smutek; světlo, kde vládne tma. Pomož mi, abych netoužil po útěše, ale těšil; abych netoužil po porozumění, ale rozuměl; abych netoužil po lásce, ale miloval... Vždyť kdo dává – ten dostane; kdo odpouští – tomu se odpustí; kdo umírá – vstane k životu“ – protože Ty jsi živý; jsi milosrdný; a zůstáváš navěky.

Ať jsou pro nás Velikonoce novým začátkem, ať jsou poselstvím pro každého.

P. Petr Rak, Hlučinské noviny

PŘÁNÍ

Milí farníci, opět budeme společně slavit Velikonoce. Bohatá liturgie pozvedá naše srdce. Vstupujeme do nejdůležitějšího období křesťanského roku. Velikonoce nejsou jen historickou vzpomínkou, ale živou oslavou naděje a vítězství nad smrtí.

Jak píše apoštol Petr: „Veleben buď Bůh a Otec Pána našeho Ježíše Krista, neboť nám podle svého velikého milosrdenství dal nově se narodit k živé naději vzkříšením Ježíše Krista z mrtvých.“ (1. Petrův 1,3)

Ať velikonoční světlo promění váš pohled na svět v naději. A vaše dny v pokojnou cestu v Boží přítomnosti a ochraně.

Kněží mariáni a Fm

NAŠE FARNOST DNES

Z FARNÍCH MATRIK – BŘEZEN 2026

Pokřtěni byli:

Josefína Jedličková
Emilie Bělašková

Pohřbeni byli:

Jaroslav Bečák (84 let)
Jiřina Jelínková (86 let)

Bylo:

- Nikodémovy noci
- Křížové cesty
- Fatimská pobožnost
- Duchovní postní obnova – Téma: Ježíšovo pokušení
- Slavnost sv. Josefa
- Večer milosrdenství
- Slavnost Zvěstování Páně
- Květná neděle

Bude:

- 2. 4. Zelený čtvrtek – mše sv. v 18.00 hod.
- 3. 4. Velký pátek – začátek obřadů v 18. 00 hod. (den přísného postu)
- 4. 4. Bílá sobota – začátek obřadů v 19.30 hod. – Velikonoční vigilie
- 5. 4. Slavnost Zmrtvýchvstání Páně (neděle)
- 6. 4. Velikonoční pondělí – mše sv. v 7.30, 9.00 a 10.30 hod.
- 13. 4. Fatimská pobožnost – mše sv. v 16. 00 hod.
- 19. 4. Večer milosrdenství v 18. 00 hod.

PROGRAM DENNÍHO STACIONÁŘE BRUMOV-BYLNICE

- 7. 4. MŠE SVATÁ V DENNÍM STACIONÁŘI v 9. 30 hod.
- 15. 4. TRÉNINK PAMĚTI PRO KAŽDÝ VĚK v 9. 30 hod.
- 22. 4. VYPRÁVĚNÍ O KRAJANECH ŽIJÍCÍCH V ČESKÝCH VESNICÍCH V RUMUNSKU s paní Boženou Skálovou v 9. 30 hod.
- 28. 4. PEČEME NĚCO DOBRÉHO v 9.30 hod.

MŠE SVATÁ VE STACIONÁŘI

Víra se nemá prožívat jen v tichu, ale má se žít v radosti s ostatními. Jednou měsíčně mají farníci možnost prožít mši svatou s klienty stacionáře. Po závěrečném požehnání: „Jděte v pokoji. Amen,“ si ještě povídáme. Posezení nám zpestří pracovnice stacionáře kávou a ochotné paní přinesou něco dobrého na zub (domácí buchty, štrůdl, perníkový závin, ...). Čas, který si vzájemně věnujeme v této uspěchané době, je velmi krásně prožitý.

Fm

POSTNÍ ALMUŽNA

Srdečně děkujeme všem, kteří přinesli postní pokladničky, do nichž jste po dobu postní z dobré vůle odkládali své dary pro druhé. Víme, že myslet na potřebné a dělit se není vždy samozřejmé ani snadné. O to více si vážíme vaší štědrosti, obětavosti a lásky k bližním.

Věříme, že Pán vaši otevřenost srdce odmění, naplní vás svým pokojem a požehnáním.

Fm

HLAVNÍ MYŠLENKA PROJEKTU PROPOJENÍ

Toužíme být diecézí, která žije v radosti z Krista a slouží druhým. V příštích deseti letech ubude více než polovina kněží ve službě a zároveň dlouhodobě klesá i počet věřících. Projekt PROPOJENÍ je cestou k vytváření životaschopné far-

ní sítě, která bude odrážet realitu života naší arcidiecéze, cestou společného rozlišování v Duchu Svatém, která vede k lepším podmínkám pro duchovní život v dnešní době a ke konkrétní službě víry a lásky.

Projekt směřuje k většímu propojení s Kristem, mezi sebou navzájem i celou diecézí. Cílem není na prvním místě organizační změna, ale proměna našeho smýšlení směrem k větší spolupráci, zodpovědnosti a misijního poslání každého z nás.

Tým projektu PROPOJENÍ

SVÍČKY DĚTÍ PŘIPRAVUJÍCÍCH SE K 1. SV. PŘIJÍMÁNÍ

Na nedělní mši svaté byly představeny děti, které přistoupí v květnu k 1. sv. přijímání. Prosíme, doprovázejme naše děti modlitbou.

Fm

Pane Ježíši, blíží se první svaté přijímání dětí z naší farnosti. Prosíme Tě, připrav jejich srdce na setkání s Tebou. Ať v nich Tvá přítomnost zažehne lásku k Tobě. Prosíme Tě i za jejich rodiče, příbuzné a kamarády, ať všichni rostou v lásce k Tobě i k sobě navzájem. Amen.

SVÁTOSTI

SVÁTOST KNĚŽSTVÍ

„Pane faráři, nechodte pryč. Napíšeme petici, pojedeme do Olomouce, ať Vás nepřekládají.“ Je zvláštní, že si mnozí obyvatelé našich farností, ba i vlastní farníci, blíže uvědomí přítomnost kněze, až když je přeložen. Je v tom jistě troška strachu, kdo přijde. Podobné obavy má kněz z nové farnosti. Zde je nejlepším lékem si uvědomit, proč jsem knězem, a jak jsem se stal knězem.

V katolické církvi latinského obřadu jsou povolávání, připravování a doporučování ke služebnému kněžství muži. Ti jsou svěceni biskupem na doporučení představených kněžského semináře. Kněžské svěcení má tři stupně. První je jáhenské svěcení, to buď k trvalé službě jáhna, nebo jako kandidáta kněžského svěcení. Druhý stupeň je svěcení kněží. Třetí stupeň pak biskupské svěcení. Nositelem plnosti kněžské moci je biskup, ten ji může předávat dál. Před vlastním svěcením slibují svěcenci odhodlání posvěcovat lid slavením eucharistie, svátostí smíření a dalších svátostí. Dále slibují, že budou hlásat evangelium a slibují také poslušnost svému biskupovi, dále stálou modlitbu, zvláště Denní modlitbu církve čili breviář, a kromě trvalých jáhnů život v čistotě tedy celibát, úplné zasvěcení se Bohu. Trvalí jáhnové v okamžiku svěcení jsou už ženatí a mají rodinu, proto tento slib nedávají. Potom se biskup modlí modlitbu posvěcení, vkládá na svěcence ruce a jejich ruce maže posvátným olejem - křížem. Svěcencům je předána kniha evangelií a kalich s miskou s hostiemi jako symbol hlásání evangelia a sloužení mše sv.

Z tohoto krátkého přehledu obřadu svěcení může každý odvodit následnou práci a život kněze. Každý kandidát totiž dává souhlas s božím voláním ke službě a jedině v jednotě s Kristovou církví ji může vykonávat. Ježíš je jediným pravým knězem nové smlouvy. On je ten, kdo přináší oběť, On sám je obětí. Při Poslední večeři ustanovil apoštoly, aby tuto jeho oběť konali na jeho památku. To potom potvrdil sesláním svého Ducha na apoštoly a církev o Letnicích. Z života

prvotní církve můžeme vypozařovat práci apoštolů. Když si sami uvědomovali náročnost úkolů a začali vznikat spory, ustanovili jáhny. Při zakládání církevních obcí po modlitbě a vložení rukou ustanovili - čili světili své nástupce, kterým říkáme biskupové, a jejich pomocníky presbytery, kterým česky říkáme kněží. Tedy kněz koná svou službu sice samostatně ve farnosti, ale jenom v jednotě se svým biskupem. Slyšel Boží volání a odpověděl na ně. Tady vystupuje do popředí ta prvotní touha sloužit Kristu v jeho církvi, posvěcovat sebe a Boží lid. Proto absolvoval přípravu v kněžském semináři a na teologické fakultě, aby mohl hlásat evangelium a pravdy církve. Při přípravě se také učí rozvíjet osobní duchovní život s Kristem. Má totiž svěřené přivádět k životu s Kristem. Každý den je třeba budovat vztah s ostatními kněžími a biskupem. Kristus je jeden, sám se modlil, aby všichni byli jedno. Kněz tedy buduje jednotu, nerozděluje. Nejsou to snadné úkoly. Nebyly snadné dříve a ani snadné nebudou. Potřebujeme kněze, ony evangelní dělníky na božím poli. Prosme za svaté kněze.

P. Miroslav Hříb

NEPOTŘEBUJEME KNĚZE

Kněží se cítí stále méně platní.

Sekulární svět kolem nás hlasitě volá: „Umíme se o sebe postarat sami! Nepotřebujeme Boha, církev ani kněze. Máme vše pod kontrolou. Bůh, církev a duchovní byli po staletí používáni jen k tomu, aby vyplňovali mezery způsobené nedostatkem schopností a dovedností, ale dnes již tyto mezery vyplňujeme jinými způsoby a nepotřebuje-

me vaše duchovní odpovědi na praktické otázky.“

V takto sekularizovaném prostředí se křesťanští duchovní či vedoucí cítí stále méně významní a platní, stále více „na okraji“. Navíc se v církvi mnohdy málo chválí a hodně kritizuje, a kdo dokáže žít dlouhodobě v takovém klimatu? Mnozí se tak začínají ptát, proč by vůbec měli setrvat ve službě. Často odcházejí, přeshkolí se na jinou odbornost a připojí se ke svým současníkům ve snaze konečně se nějak uplatnit, nějak významněji přispět k budování lepšího světa.

Avšak miliony lidí se cítí osaměle a tíží je pocity prázdnoty.

Pod tím vším se však odehrává i zcela jiný příběh: překrytý všemi zjevnými úspěchy dnešní doby probublává odněkud z hloubky proud zoufalství. A jakkoli naše společnost usiluje především o výkonnost a jistoty, chce mít vše pod kontrolou, miliony lidí ve světě zaměřeném na úspěch se cítí osaměle, izolovaně, chybí jim přátelské a důvěryplné vztahy; naopak trpí rozbitými vztahy, cítí se znuděně, tíží je deprese, pocity prázdnoty a zbytečnosti.

Názorný obraz morální a duchovní bída, jež se skrývá za fasádou bohatství, úspěchu, popularity a moci, poskytuje například román Breta Eastona Ellise *Less Than Zero* (Méně než nula). Autor líčí život dospívajících dětí superboháčů a bavičů v Los Angeles, v němž se mihají dramatické scény plné sexu, závislosti a násilí. A na pozadí té dekadence zaznívá zoufalé volání: „Je vůbec někdo, kdo mě opravdu miluje? Je tu někdo, komu na mně záleží? Chce někdo jen kvůli mně zůstat doma? Je tu někdo, kdo se mnou bude, i když se sypu a chce se mi brečet? Je tu někdo, kdo mě obejmě a poskytne mi pocit lidské blízkosti?“

Lidé netuší, kde hledat uzdravení.

Pocit neužitečnosti či zbytečnosti je dnes mnohem častější zkušeností, než bychom si mysleli při pohledu na naši zdánlivě tak sebevědomou společnost. Pokrok v medicíně i tragický nárůst potratů sice možná radikálně sníží počet mentálně postižených v naší společnosti, ale už nyní je zřejmé, že stále více lidí trpí hlubokým morálním a duchovním postižením a netuší, kde hledat uzdravení.

A právě zde se zřetelně ukazuje potřeba nové podoby křesťanského vůdcovství – vůdcovství, které je hluboce solidární s úzkostí dnešních lidí.

Henri J.M. Nouwen,
V Ježíšově jménu

K ZAMYŠLENÍ

POSELSTVÍ VELKÉHO PÁTKU

Velký pátek není veselý den. Není to důvod k oslavám. Je to den, kdy si připomínáme, že k lidskému životu patří bolest, bezmoc a utrpení. Že mnohá lidská přání v tomto světě nedojdou naplnění, mnohé naděje skončí zklamáním, mnohé plány skončí krachem.

Každý člověk má svůj kříž, každý si nese své břímě. Je to na nás, jestli svůj kříž přijmeme, jestli ho obejmeme, jestli dovolíme, aby se z něj stal nástroj proměny, abychom se díky němu stali soucitnějšími, milosrdnějšími, trpělivějšími a pokornějšími lidmi.

Naštěstí na to nejsme sami. Naštěstí nemusíme tuto cestu vyšlapávat na vlastní pěst. Na Velký pátek smíme vstupovat do životního příběhu Toho, který ji před námi dávno vyšlapal. Toho, který přijal a objal svůj kříž. Toho, který v rozhodujícím okamžiku svého největšího vnitřního zápasu dokázal říci: „Ne má, ale tvá vůle ať se stane“.

Poselství Velkého pátku spočívá v tom, že součástí lidského údělu je umění umírat. Umírat svým ambicím, svým touhám a přáním. Umění zřici se nároků, vzdát se toho, co chceme, toho, co potřebujeme.

Na Velký pátek si připomínáme, že Ježíš přišel, aby nás naučil smrti. Aby nás naučil svatému umění umírat. Neumíme to, bráníme se, zdráháme se, vzdorujeme, kličkujeme, nechce se nám do toho. Bolí to. Když se člověk vzdává svých nároků, je to něco jako malá smrt. Něco v něm umře. Když se kvůli druhým zřiká toho, co mu patří nebo co má rád, něco v něm umírá.

Ale zároveň se v něm něco nového rodí. V jeho srdci se otevírá prostor pro nový život, napájený z nebeských zdrojů. Vstupovat do tajemství Velkého pátku znamená následovat Krista ve svatém umění umírat. Přišel, aby nás naučil, jak umírat svým vlastním přáním, jak celým životem říkat: „Ne má, ale tvá vůle ať se stane“.

Je to jako když otec učí dítě psát a vede jeho ruku, která svírá tužku: Otec kreslí svou rukou tvary písmen, a přece je to dítě, jehož ruka opisuje jejich křivky. Tak přišel Ten, jehož smrt na Velký pátek připomínáme, aby nás naučil svatému umění umírat. Vyšlapal a otevřel před námi cestu kříže. Cestu, která vede branou smrti směrem k životu.

Pavel Hošek

CO ZNAMENÁ NOVÉNA K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

Novéna k Božímu milosrdenství začíná každý rok na Velký pátek. Tato devítidenní modlitba slouží jako příprava na Svátek Božího milosrdenství, který připadá na 2. neděli velikonoční (tzv. Bílou neděli).

Kdo novénu napsal? Podle záznamů sestry Faustýny jí text novény i doprovodnou modlitbu – Korunku k Božímu milosrdenství – přímo nadiktoval sám Pán Ježíš v září roku 1935 ve Vilniusu. Tato polská řeholnice zapsala text novény do svého Deníčku.

Příprava na svátek – cílem je duchovně se připravit na svátek Božího milosrdenství, kdy Ježíš přislíbil vylít „celého moře milosti“ na duše, které se k němu s důvěrou obrátí. Každý z devíti dnů je zasvěcen modlitbě za jinou skupinu duší (např. za hříšníky, kněze, tiché duše – pokorné, duše v očistci), aby byly „ponořeny do oceánu Božího milosrdenství“.

Začátek novény na Velký pátek zdůrazňuje spojitost mezi Kristovou smrtí na kříži a jeho nekonečným milosrdenstvím. V textu Deníčku sv. Faustýny (č. 796) Ježíš slibuje: „V této novéně udělím duším veškeré milosti.“

Využijme milostiplný čas Velkého pátku a připojme se k devítidenní modlitbě, kterou si Pán Ježíš přál. Novéna začíná vždy přede mší svatou a končí v sobotu před 2. nedělí velikonoční.

„Mé milosrdenství je tak veliké, že jim nepronikne žádný rozum, ani lidský, ani andělský, za celou věčnost.“ (slova Ježíše sv. Faustýny)

NEBOJTE SE

Nebojte se! Moc Kristova kříže a vzkříšení je větší než veškeré zlo, z něhož by člověk mohl a musel mít strach.

Nebojte se toho, co jste sami vytvořili, nebojte se ani všeho, co člověk vyrobil a čím je den ode dne více ohrožován! A konečně, nebojte se sami sebe! Kristus po svém zmrtvýchvstání řekl apoštolům a ženám: „Nebojte se!“ Tato slova potřebujeme dnes možná více, než kdy jindy. Je nutné, aby zesílila jistota, že existuje ten, kdo drží v rukou osudy tohoto pomíjivého světa, kdo má v rukou klíče od smrti a podsvětí, kdo je alfou i omegou. A tento někdo je Láska. Jen On se může plně zaručit za slova „Nebojte se!“

Jan Pavel II.

VZKŘÍŠENÍ A ŽIVOT

„Kdo věří ve mne ... bude žít...neumře navěky.“ (J 11,25-26)

Máme tři velké nepřátele: hřích, satana a smrt. Kristus vstal z mrtvých, víme, že hřích, smrt i satan byli rozhodujícím způsobem poraženi. A protože Kristus vstal z mrtvých, víme, že existuje život po smrti, a že když budeme patřit jemu, nemusíme se bát smrti ani pekla.

Ježíš řekl: „Já jsem vzkříšení i život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít. A každý, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky.“ A rovněž zaslíbil: „A odejdu-li, abych vám připravil místo, opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli, kde jsem já“ (J 14,3).

Jak beznadějně by byly naše životy, kdyby tato slova nebyla pravdivá. Každý hřbitov a každý hrob by byl mlčenlivým svědkem marnosti a beznaděje lidského života. Ale jeho slova jsou pravdivá!

Boží mocí Ježíš vstal z mrtvých a stovky lidí se staly svědky jeho vzkříšení (viz 1K 15,1-8). Jak úžasnou nadějí máme, když Ježíš žije!

ŽIVOT PLUS LÁSKA

„Vždyť celý zákon je shrnut v jednom slově: Milovati budeš bližního svého jako sebe samého!“

Představme si, že dám všechen svůj majetek charitativní organizaci. Možná si pak řeknete, že jsem velmi dobrý člověk – výborný křesťan. Ale Pavel napsal, že pokud jsem nejednal z lásky, „nic nejsem“ (1K 13,2). Georgie Sweeting řekl: „Život minus láska rovná se nule!“

Máte tento druh lásky – lásku, která dává přednost druhým před sebou samým? Bez Ježíše Krista v srdci, bez Ducha svatého ve vašem životě byste takové lásky nebyli schopni. Takovou lásku cítil Ježíš Kristus k nám, když se dobrovolně vzdal nebeské slávy a podstoupil smrt na kříži pro naši spásu.

Jen Bůh nám může dávat nesobickou lásku k druhým, když nás vnitřně proměňuje Duch svatý. To je jeden z důvodů, proč musíme přijmout Krista, neboť bez jeho Ducha bychom se nedokázali vyprostit z okovů sobectví, žárlivosti a lhostejnosti. Vidí dnes ostatní Kristovu lásku ve vašem životě?

Z knihy: *Naděje pro každý den*

MYŠLENKA NA DUBEN – JARO JAKO BOŽÍ PODPIS

Nehodnoťte každý den podle úrody, kterou budete sklízet, ale podle semínek, která zasadíte. Duben nám připomíná, že každá velká změna začíná tičným vyklíčením v temnotě země. Buďte k sobě laskaví a dopřejte svým záměrům dozrát. Když se díváme na první nesměle zelené lístečky deroucí se ze země, vidíme příběh o vzkříšení napsaný do stvoření. Bůh nechal příběh o vítězství života nad smrtí napsat nejen do pergamenu Písma, ale i do každého kousku přírody.

Převzato z internetu

„Úsměv stojí méně než elektřina a dává více světla.“

(Archibald Joseph Cronin)

KAM JSTE SE PODĚLY...

(na pokračování)

Moje vzpomínky na dětství a mládost

V pátek 27. dubna v 9 hodin bylo shozeno několik bomb u nádraží v Brumově, byl tam nedaleko vojenský vlak, který se vždy ukrýl v tunelu. V tuto dobu bylo několik bomb shozeno na pasekách Hluboče, avšak bez škody. Odpoledne ten den v 13:25 hod. od Vlárského průsmyku ve čtyřech vlnách 12 těžkých bombardovacích letadel. Začaly pouštět bomby nad Sv. Jánem u Pec-la, pak v Dolních Dílech a nad mojí zahradou, kde já jsem ulehl, přitisknul se k zemi nad skládkem asi 50 cm vysokým, když v blízkosti asi 22 metrů ode mne padla bomba a vybuchla. Na mě padla jen hlína. Letadla zakroužila nad Bylnicí horního konce a shodily bomby směrem k nádraží a ve čtvrti na Lůčkách, která byla velice těžce poškozena, asi 60 různých bomb.

O život přišly tyto osoby: Šenkeřík František z čí. 130, Pavelka Josef čí. 396, Vaculčík Jaroslav a u vody u pily Hosan s manželkou. Byli původcem rakouští Němci a již na odpočinku. Vedle nynější samoobsluhy byl jak uvedeno zabit Jaroslav Vaculčík a na silnici byly dvě děti. Německý voják tyto chytil, lehl si na ně do příkopu, aby je uchránil od střepin, sám však byl zasažen a na místě zabit střepinou z bomby. Děti byly zachráněny.

Tuto poznámku činím proto, že tento voják měl jistě doma své děti a i když jako frontovní voják měl tolik citu, že tyto děti jako i jeho děti doma neměly podíl na vyvolání této vražední války.

Alois Lysák-Kovářův

SVĚDECTVÍ

Vyrůstala jsem v tradiční katolické rodině. Rodiče, hlavně maminka a babička, mne vedli k víře v Boha. Jako malé dítě jsem ráda chodila do kostela. Ale s přibývajícím věkem, zejména v pubertě, kdy mně přibývalo i vlastního rozumu, jsem začala o existenci Boha pochybovat. Když už jsem tuto skutečnost připustila, rozhodně mi Bůh nesměl nijak zasahovat do mého života. V 60. letech, kdy otec "musel" vstoupit do KSČ, jsme přestali chodit do kostela úplně. Stalo se tak k mé malé radosti, protože nedělní ranní vstávání na mši svatou bylo dost nepohodlné a já záviděla svým vrstevníkům, že si mohou poležet. A když jsem dospěla ještě víc a začala se téměř osamostatňovat, to už jsem Pána Boha nepotřebovala vůbec. To tak, aby mi mluvil do života, něco prikazoval, zakazoval a vůbec mě nějak umravňoval! Já vím přece nejlíp, co je dobré a co ne. Boží přikázání jsou nemoderní a člověka jen omezují. A tak jsem si řadila život po svém. Později jsem se provdala, tenkrát musela být svatba na úřadě, ale my jsme ji měli i v kostele - tajně, protože můj muž byl taky v KSČ a jak by to vypadalo? Náš církevní sňatek byl více revoltou proti tehdejšímu režimu, než čímkoliv jiným. V kostele to bylo hezčí, bylo to podle mého gusta, totiž bez rodičů, jen se svědky. A život šel dál. V té době jsme nějakou dobu nemohli mít děti a já si vzpomněla na Pána Boha, že by mi mohl pomoci. S velkou upřímností (ale to ještě nebyla víra) jsem prosila, aby nám pomohl k dítěti, po kterém jsem velmi toužila. A Bůh moje prosby vyslyšel, brzy po sobě se nám narodily dvě děti. Opět jsem Pána Boha odložila, už jsem ho nepotřebovala. Děti jsme sice nechali pokřtít (jsme přece křesťané, tak proč o tom přemýšlet), ale to bylo všechno. Přece je nebudeme posílat do náboženství, když tatínek je v KSČ, nakonec by se nedostaly na školu... Žili jsme docela spokojeně a šťastně i bez Boha. Ovšem, občas jsme zašli do kostela, tak 1x - 2x za rok, manžel na půlnoční, já s dětmi na Boží narození nebo Velikonoce. Jediné, co jsme pro naše děti udělali bylo to, že je babička naučila modlit se Andělíčku, můj strážníčku. Přestože náš život plynul bez velkých problémů a v klidu, tu a tam se ozývalo moje svědomí, občas mne napadlo, že moje křesťanství i moje víra nejsou úplně v pořádku, ale vždycky jsem se uklidnila tím, že stačí žít ve svornosti, ve věrnosti manželovi, nekrást, nelhat, vychovávat děti podle nejlepšího svědomí ve slušné lidi. A to jsem si dovolila považovat se

za věřící. Časem jsem se i trochu modlívala, časem vůbec ne, asi podle nálady. Čas plynul a já jsem měla menší problémy v manželství, plynulo to z mé povahy a z toho, že jsem nedokázala přijmout některé změny, které jsem pozorovala u manžela. A tak jsem se za to začala znovu modlit, ovšem, nevím proč, ale trochu jinak než dosud. Dřív byl pro mne Bůh kouzelný dědeček, který by měl splnit má přání a zmizet. Teď jsem viděla chybu u sebe a začala prosit Boha, aby mne změnil, abych byla ženou a manželkou podle jeho vůle, tak, jak chce on. V té době dospívala moje dcera, bylo jí 15 let a díky její povaze, kdy brala život vážně a doopravdy, kdy hledala jeho smysl a toužila po opravdové přítelkyni, našla cestu do křesťanského společenství v místní farnosti. Ze společných schůzek chodila plná nadšení a radosti. Vyprávěla mi všechny zážitky, zpívala křesťanské písničky, kudy chodila, prostě rozkvetla do jakési duchovní krásy. Tuto radost přenášela domů a já byla vždycky její vděčná posluchačka. Tím víc jsem se zamýšlela sama nad sebou, že můj dosavadní život křesťanky nestál za moc. Přesto jsem stále navenek bojovala za své názory, omlouvala si svoje postoje i špatné skutky. Všecko jsem si dokázala omluvit, protože jsem viděla kolem sebe spoustu horších lidí (alespoň podle mého pohledu). Duch Svatý se mnou svedl urputný boj, až jsem jednoho dne neodolala. Boží láska mne zasáhla uprostřed všedního dne, uprostřed té nejvšednější činnosti, nečekaně a neodolatelně. Její působení bylo nenápadné, tiché, trpělivé, výsledek byl velkolepý, úžasný. Prožívala jsem svoje první obrácení hodně citově, bylo doprovázeno velikou lítostí a hořkými slzami. Doslova dílem okamžiku bylo moje rozhodnutí přijmout asi po 23 letech svátost smíření a Tělo Páně. Od té doby žiji docela nový život s Pánem a jsem mu nesmírně vděčná. Pochopila jsem ve svých 42 letech, že Pán Ježíš přišel na tento svět, aby spasil i mne, nevděčnou a marnotratnou dceru, která si to vůbec nezaslouží. Pochopila jsem i spoustu ostatních věcí a mohu říct, že očima víry je svět docela jiný.

Dnes a denně zažívám pravdu evangelia ve svém životě. Bylo by to na dlouhé psaní. Moje obrácení mělo sice velice negativní odezvu u mého manžela, který mne zprvu považoval za blázná, potom možná za pošetilce a dnes, po více než 6 letech si snad už zvykl. O Bohu s ním mluvit nemůžu, je stále nepřístupný, ale doufám, že Pán vyslyší moje prosby a nenechá ho zemřít nesmířenému s Ním. Tolik ve stručnosti moje svědectví, které snad někoho osloví.

Marie

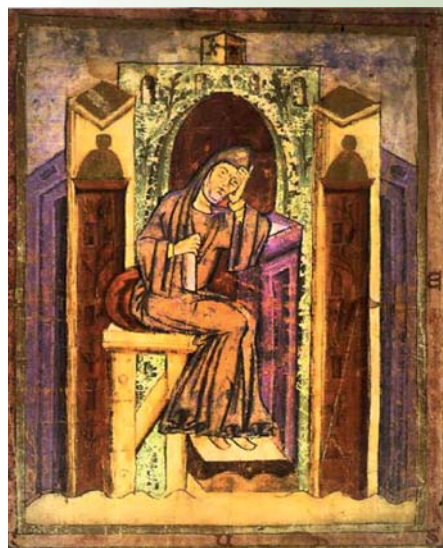
BLAHOPŘÁNÍ

Milí oslavenci, přejeme všem, aby vás přimluva svatého Vojtěcha vedla ke Kristu a vytrvalosti v modlitbě. Přejeme taky víru, která hory přenáší a zdraví, které vám ty hory dovolí v klidu obejít. Ze srdce přejeme jen to nejlepší, lásku, pokoj a humor.

Fm

SVATÍ

Svatý Notger (Notker) Balbulus (Koktavý) – 6. 4.

Žil v 9. - 10. století. Narodil se ve významné rodině ve Švýcarsku a od dětství trpěl výsměchem spolužáků a kamarádů kvůli svému koktání. Přesto dosáhl velkého vzdělání, studoval v klášterní škole v St. Gallen spolu s blahoslaveným Tuotilem. Notker vstoupil jako mnich do benediktinského kláštera v St. Gallen (svatohavelského kláštera). Zde působil jako knihovník a staral se o hosty. Byl skromný, moudrý a laskavý, proto u něj mnozí hledali radu, povzbuzení a útěchu v nemoci. Měl sice přízvisko „Koktavý“, ale ti, kdo ho znali, mu říkali dobrý Notker.

Sám císař Karel III. ho učinil svým rádcem. Když jednou totiž přijel císař se svou družinou do kláštera, jeho dvorní kaplan viděl Notkera, jak se modlí a pohrdlivě řekl: „Toto je prý nejučenější muž celé říše. Já mu však dám otázku, na které ztroskotá celá jeho moudrost.“

Obrátil se k světci a zeptal se ho: „Pověz mi, co právě teď dělá Bůh v nebi?“ Notker jakoby nic odpověděl: „Dělá to, co dělal vždy: pokorné povyšuje a pyšné ponižuje.“ Dvořané se smáli a kaplan zrudl a rychle odešel. Na zpáteční cestě se chtěl vyvíhnout na koně, ale kůň se splašil a shodil ho. Kaplan zůstal ležet na zemi s odřenou tvář a zlomenou nohou. Odesli ho do kláštera, kde se mu přes veškerou péči rána na noze stále nemohla vyléčit. Ošetřovatelé mu radili, aby poprosil Notkera o odpuštění, toho však pro svou pýchu dlouho nebyl schopen. Až když byly bolesti nesnesitelné, prosil s pláčem bratry: „Zavolejte ke mně nehodnému zbožného Notkera, aby mi odpustil a požehnal mi!“ Světec hned přišel, nemocnému odpustil, modlil se za něj a kaplanovi se hned ulevilo. Za několik dní byl úplně zdrav na těle i na duši.

Notker byl jinak aktivní hlavně jako učitel a jako básník a hudební skladatel. Dokončil Erchanbertovu kroniku (816), uspořádal martyrologium a je považován za autora sbírky legend a anekdot, nazvané „Gesta Caroli Magni“. Množství prací připisovaných jemu stále roste. Složil asi 50 sekvencí, což byly svatodušní zpěvy Alleluja před evangeliem, upravené přes dovedně harmonizovanou sérii tónů tak, aby k tónům pěkně seděly oddělené latinské slabiky. Říká se, že složil i válečnou píseň křížáků „Uprostřed života jsme v smrti“ (Media vita in morte sumus), ale jejím autorem bude pravděpodobně někdo jiný. Notker přivedl klášter k velkému rozkvětu. Zemřel 6. dubna 912 a jeho ostatky jsou dodnes na jemu zasvěceném oltáři v dómě v St Gallen.

Byl blahorečen v 1512.

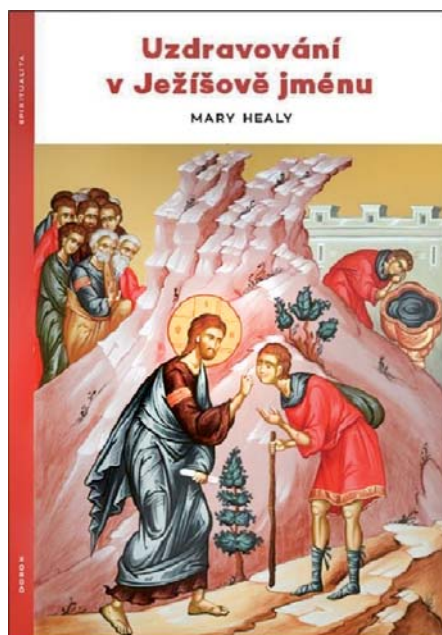
Je patronem: básníků, hudebních skladatelů, koktavých, obětí posměchu.

Atributy: je zobrazován jak sedí před svou celou, a naslouchá klapání mlýnského kola.

Převzato z internetu

INSPIRACE K ČETBĚ

UZDRAVOVÁNÍ V JEŽÍŠOVĚ JMÉNU

Autor: Mary Healy

Tato kniha je jedinečnou příležitostí získat hluboké duchovní poznání a praktické zkušenosti s uzdravováním, které vychází z víry a biblických pravd. Pokud hledáte inspiraci a povzbuzení pro svou víru, tato publikace vás zaujme od první stránky.

Uzdravování v Ježíšově jménu představuje jedno z nejkvalitnějších pojednání na toto téma za poslední desetiletí. Autorka propojuje svoji odbornost v biblické vědě s živou vírou, která je podložena konkrétními zkušenostmi z charismatické služby. Čtenář zde najde nejen pouťavý výklad, který se čte téměř sám, ale také inspirující svědectví připomínající události ze Skutků apoštolů.

Kniha podněcuje ke zkoumání otázek, proč se v dnešní době vytratilo doprovázení hlásání evangelia znameními a zázraky, a zároveň upozorňuje, že tato moc Boží stále existuje a nabízí obrovský evangelizační potenciál. Je vhodná pro každého, kdo chce prohloubit své poznání o Boží moci uzdravování a oživit svou duchovní službu.

MŠE SV. V SIDONII

- 6. 4. Za rodinu Kosovu a Wágnerovu
- 11. 4. Za Julia Janštu
- 18. 4. Za rodiče Vlastislavu a Františka Bartlovy
- 25. 4. Za Alžbětu a Jaroslava Pavlačkovy

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY

Úmysl papeže:

Za kněze prožívající krizi.

Modleme se za kněze prožívající krizi svého povolání, aby našli duchovní doprovázení, které potřebují, a aby je společenství podporovalo v duchu porozumění a modlitby.

Národní úmysl:

Za kmotry.

Modleme se, aby ti, kdo přijali úkol kmotřů, byli svým kmotřencům oporou, vzorem a inspirací.

NĚCO PRO ZASMÁNÍ

- Velikonoční koledníci jsou jako balíky od České pošty. Víte, že dorazí, ale nevíte kdy a v jakém stavu.
- O Velikonocích: „Teto, ty vajíčka se ti asi nějak srazily, ne?“ „Kdepak vajíčka! Ty zdražili,“ vysvětluje teta, „To jsou obarvené ořechy.“
- „Jaký zajíček nemůže hopkat?“ „Čokoládový!“
- „Jestli okamžitě nepřestanete křičet, tak si ode mě vykoledujete!“ straší žáky paní učitelka. „A nevádí, že nemáme pomlázky, paní učitelko?“
- „Haló, to je vodárna?“ „Ano, co si přejete?“ „Z mého vodovodu teče voda.“ „A co byste očekával?“ „Podle toho účtu aspoň Pilsner Urquell!“
- Tak jsem se vzbudila o půl páté. Šla jsem si zaběhat 3 km, na snídani jsem si udělala špenátový koktejl. Manželovi upekla kuřátko, vyžehlila koš prádla, zametla celý dům a šla si chystat věci do práce. To je vše, co si z toho hrozného snu pamatuji.
- S manželkou si často vyměňujeme názory. Přicházím k ní se svými a odcházím s jejími.

ÚMYSLY MŠÍ SV. NA MĚSÍC DUBEN 2026

1.	ST	18.00	Za + Josefa a Marii Kolínkovy, jejich + dceru Marii a Boží požehnání pro živou rodinu
2.	ČT	18.00	Zelený čtvrtek
3.	PÁ	18.00	Velký pátek
4.	SO	19.30	Vigilie
5.	NE	7.30 9.00 10.30	Za + Milana Caletku (2.výročí), + rodiče z obou stran, sourozence, duše v očistci a Boží požehnání pro živou rodinu Za farníky
6.	PO	7.30 9.00 10.30	Za + Jaroslava Slabíka, + syny, Josefa a Ludmilu Slabíkovy, Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro živou rodinu Za + Janu Pokornou a Boží požehnání pro živou rodinu
7.	ÚT	18.00	Za + manžela, sestru, rodiče, duše v očistci, Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro živou rodinu
8.	ST	18.00	Za + syna Zdeňka, rodiče Křekovy, Manišovy, duše v očistci a Boží pomoc pro živou rodinu
9.	ČT	18.00	Za + Aloise Hořáka, dvoje + rodiče, rodiče Hořákovy, Davidovy a Boží požehnání pro živou rodinu
10.	PÁ	18.00	Za + manžela, + z rodiny Bařinkovy, Antošovy, duše v očistci, Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro živou rodinu
11.	SO	7.30	Za synovce, neteře, kmotřence, jejich rodiny, s prosbou o Boží požehnání, vedení Duchem svatým a ochranu Panny Marie
12.	NE	7.30 9.00 10.30	Za + manžela, jeho + rodiče, sourozence, duše v očistci a Boží ochranu pro živou rodinu Za živou a zemřelou rodinu Kozlovu, Suchánkovu, Šafrovu a duše v očistci Za farníky
13.	PO	16.00	Na poděkování za všechny přijaté milosti pro rodinu Liškovu, Manišovu, Šebákovu, Esteřákovu, Skálovu, duše v očistci, s prosbou o Boží požehnání
14.	ÚT	18.00	Za + Františka a Jarmilu Vilímkovy, jejich + dceru Jarmilu a Boží požehnání pro celou živou rodinu
15.	ST	18.00	Za + rodiče Bartozelovy, syna Antonína, vnuka Antonína a Boží pomoc pro živou rodinu
16.	ČT	18.00	
17.	PÁ	18.00	Za + Petra Mikulaje, + rodiče, prarodiče Dorňákovy a Boží ochranu pro živou rodinu
18.	SO	7.30	Za + Václava Vančuríka, + rodiče, sourozence, duše v očistci a Boží požehnání pro celou živou rodinu
19.	NE	7.30 9.00 10.30	Za + z rodiny Strnkovy, Matušů, duše v očistci a Boží požehnání pro živou rodinu Za + bratra Rostislava Ptáčka, duše v očistci, Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro celou živou rodinu Za farníky
20.	PO	7.30	Za + z rodiny Smolíkovy a Machalovy
21.	ÚT	18.00	Za + rodiče Myšákovy, + děti, Annu Vrátníkovou a Boží požehnání pro živou rodinu
22.	ST	18.00	Za + rodiče Sívkovy, + bratra Miroslava, bratra Josefa, manželku Marii a Boží pomoc pro celou živou rodinu
23.	ČT	18.00	Za + rodiče Evu a Jána Slobodovy, Boží požehnání a dar zdraví pro celou živou rodinu
24.	PÁ	18.00	Za živé a zemřelé z rodiny Macků, Hořákovy, Florešovy a Darmovzalovy
25.	SO	7.30	Za + Stanislava Holbu, jeho + rodiče, rodiče Novákovy a Boží požehnání pro živou rodinu
26.	NE	7.30 9.00 10.30	Za + Ludmilu a Jaroslava Ordeltovy, jejich + rodiče, sourozence, dar zdraví a Boží požehnání pro celou živou rodinu Za + z rodiny Lysáčkovy, Zmeškalovy, Dulkovy, duše v očistci a Boží ochranu pro živou rodinu Za farníky
27.	Po	7.30	Za + syna Vojtěcha Marka, + rodiče Vaňkovy, Markovy, sourozence, duše v očistci, Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro živou rodinu
28.	ÚT	18.00	Za + manžela Josefa, + rodiče Holbovy, syna Jiřího, syna Jarolíma a manželky Ludmily, + rodiče Bačovy, Šenkeříkovy, Boží pomoc a ochranu Panny Marie pro celou rodinu
29.	ST	18.00	Za + z rodiny Chuchmovy, Hřibovy, duše v očistci a Boží požehnání pro živou rodinu
30.	ČT	18.00	Za + manžela, rodiče z obou stran, synovce Honzíka, duše v očistci a Boží požehnání pro živou rodinu

● Farní měsíčník vydává římskokatolická farnost v Brumově-Bylnici, PSČ 763 31, tel.: 577 330 326. ● Neprodejné.
 ● Náklad 700 výtisků. ● Uzávěrka do 10. každého měsíce. ● Za redakci Petra Rajová, e-mail: rajova.p@centrum.cz
 ● Grafická příprava: PHM studio